

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1751/2017
13.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Коста Крчединац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Стојан Никић адвокат из ... и Маја Лаушев, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 986/17 од 04.04.2017. године, у седници одржаној 13.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 986/17 од 04.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 28/15 од 09.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су ништави и да не производе правно дејство уговори о купопродаји непокретности закључени између сада пок. ВВ, као продавца, и туженог као купца, и то уговор Ов ... од 25.11.2005. године, Ов. ... од 01.12.2005. године и Ов. ... од 12.01.2006. године, што би тужени био дужан да призна и трпи да се у катастру и другим јавним књигама тужени брише као власник непокретности ближе наведеним у овом ставу изреке, те да се успостави раније земљишно књижно стање и изврши упис права својине на предметним непокретностима на правног претходника тужиоца ВВ, као и да се утврди да су ништави и да не производе правно дејство уговори о купопродаји покретних ствари, закључени између сада пок. ВВ, као продавца и туженог, као купца, ближе означених у изреци, те да се тужени обавезе да трпи да означене непокретне и покретне ствари уђу у састав заоставштине пок. ВВ и да означене непокретности слободне од лица од ствари и покретне ствари тужени преда тужиоцу у posed, те да се обавезе тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 56.000 евра у динарској противвредности са каматом. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, а другим ставом изреке, није дозвољено преиначење тужбе из поднеска од 04.05.2016. године. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован предлог тужиоца за одређивање привремене мере

забране отуђења и оптерећења непокретности као и упис те привремене мере, а четвртим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 986/17, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке. Другим ставом изреке другостепене пресуде, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, тако што је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 446.900,00 динара, док је трећим ставом изреке одбијен захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд, као ревизијски пази по службеној дужности, а указивање у ревизији на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе не може бити ревизијски разлог сагласно члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је брат сада пок. ВВ, који је са туженим крајем 2005. и почетком 2006. године закључио оспорене уговоре о купопродаји непокретности и покретних ствари, задржавајући право плодоуживања на непокретностима које су биле предмет уговора закљученог 12.01.2006. године, а односи се на кућу и окућницу. Сада пок. ВВ се бавио пољопривредом и живео у домаћинству са ГГ све до смрти ...2014. године. Како се налазио у тешкој материјалној ситуацији, јер је имао пуно дугова и није знао на који начин да их врати, према утврђењу судова одлучио је да прода земљу и на тај начин врати дугове. Било је заинтересованих купаца, међу којима је био и тужени са којим је закључио оспорене уговоре. Тужени је у више наврата исплатио дугове сада пок. ВВ које је имао према другим лицима, па и дуг према извршном повериоцу ДД у извршном поступку, како би му биле враћене одузете пољопривредне машине, а и сам је позајмио ВВ износ од 12.600 евра које је требало да врати до краја 2005. године. Закључени уговори су извршени у целости, а тужени је и након тога финансијски помагао сада пок. ВВ и његову супругу, извршио адаптацију куће у којој су становали, и сносио и трошкове ВВ сахране, а након тога наставио да његовој супрузи даје одређене новчане износе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев закључујући да не постоје разлози за ништавост уговора у смислу члана 103. ЗОО у вези члана 66. став 1. и 2. и члана 141. Закона о облигационим односима, оцењујући да тужилац у овој парници није доказао да се ради о привидним уговорима о купопродаји, закључених ради обезбеђења уговора о зајму.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Према одредби члана 26. Закона о облигационим односима, уговор је закључен када су уговорне стране сагласне о битним састојцима уговора, при чему воља за закључење уговора мора бити озбиљна, слободна и стварна, како је то прописано одредбом члана 28. истог закона. У конкретном случају, закључени уговори о промету непокретности су били резултат стварне воље парничних странака, јер је у поступку утврђено да је тужилац ради решавања својих финансијских проблема одлучио да прода своје непокретности, што је било познато. Било је више заинтересованих купаца, а један од њих је и тужени са којим је тужилац закључио оспорене уговоре. Привидан је онај уговор који није закључен као сагласност воља уговорних страна, него је настао као сагласност воља уговорних страна да се само створи привид (фикција) о закључењу уговора, а да га уговарачи не желе, већ њиме прикривају неке друге уговоре (члан 66. ЗОО). С обзиром на напред утврђене чињенице у погледу сагласности воља уговорних страна у закључењу оспорених уговора, који су за живота сада пок. ВВ и извршени у целости, правилан је закључак нижестепених судова да се не ради о привидним уговорима закљученим ради обезбеђења потраживања туженог, иако је оно несумњиво постојало. Самим тим, нису основани наводи ревизије да се у конкретном случају ради и о ништавим уговорима у смислу наведене законске одредбе, нити тужилац као брат сада пок. ВВ може са успехом у овој парници истицати чињеницу да је предмет купопродаје била имовина коју је ВВ стекао у заједници са својом супругом.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање супротно члану 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић